

ετήρει ἐκστατικὸν τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο πλη-
θος, μὲ δύο σταγόνας γάλακτος εἰς τὰ ἄκρα
τῶν χειλέων, ἐφάνετο δ' ἡσυχον καὶ προ-
φανῶς εὐχαριστοῦμενον ἐκ τῆς ἐμφανίσεως
τῶν διαφόρων ἐκείνων μορφῶν εἰς τὴν θυ-
ρίδα τῆς ἀμάξης, τῆς ὁλοῦν αὐξούσης ἐκεί-
νης βοῆς τοῦ ὄχλου, εἰς τὴν συνανεμίγνυντο
οἱ βελασμοὶ καὶ οἱ μυκηθμοὶ τῶν ζώων,
μιμηθέντων καὶ τούτων τοὺς κυρίους τῶν
καὶ οἰοῖται συμμετεχόντων τῆς γενικῆς
χαρᾶς.

Ἐν τῇ καλλιτέρᾳ αἰθούσῃ τῆς οἰκίας
Πορτάλ, ἡ Ροζαλία ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος
ἔδρας καὶ περιφέρουσα τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ
κενοῦ λυχνίου εἰς τὴν ἔρημον ὁδόν, ἀνυπο-
μόνει ἕνεκα τῆς βραδύτητος τῆς ἐπιστρο-
φῆς τοῦ τεκνίου της. Τὰ λεπτὰ τῆς μορ-
φῆς αὐτῆς χαρακτηριστικὰ, κοιλωθέντα
ἐκ λύπης καὶ δακρύων, ἐνέφεινον ὅλην
τὴν ἱστορίαν τοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους
ἐκείνου μῆνας βίου της, ἀνησυχίας, σφο-
δρᾶς θλίψεως, τὴν μετὰ τοῦ Νουμᾶ διάστα-
σίν της, τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς αὐ-
τῇ Ὁρτενσίας, καὶ τέλος, ὡς δείγμα τι
εὐτυχὸς ἀνακουφίσεως, τὴν γέννησιν τοῦ
παιδιοῦ. ἥτις μονογονοῦ ἐπεκράτει πάν-
των τῶν ἄλλων.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐνόμιζεν,
ὅτι δὲν ἤσθανετο πλέον τοὺς τιναγμούς τοῦ
ἀνυπομονούντος μικροῦ φυλακισμένου ἐν τῇ
κοιλίᾳ της, καὶ ἐκρυπτεν, ὑπὸ δεισιδαίμο-
νος κατελιγμένη φόβου, τὰ σπάργανα, λε-
γούσα τῇ θαλαμηπόλῃ της :

«Ὅταν σὲ ζητήσουν τὰ ἐνδύματα τοῦ
παιδιοῦ, ξεύρεις ποῦ εἶναι καὶ τὰ διδεις».

Εἰς οὐδὲν ἐλογίζετο τὰς τρομερὰς βα-
σάνους, ὅτε ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης,
μὲ τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους, τοὺς ὀ-
δόντας συνεσφιγμένους, ἐφ' ὁλοκλήρους ὥρας,
διακοπτομένης ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ὑπὸ σπα-
ρξικαρδίου κρυγῆς τοῦ προωρισμένου νὰ
ὑποστῇ τὸ πεπρωμένον τοῦ ὄντος, τοῦ ἀκ-
ριβὰ προπληρώνοντος ὅλην τὴν μετέπειτα
χαρὰν, εἰς οὐδὲν ταῦτα πάντα ἐλογίζετο
ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἀποκτήσεως τέκνου.
Σχεδὸν ἀναίσθητος ἐκ τῶν πόνων, ἐπαν-
ελάμβανεν ἐκάστοτε : «Δὲν εἶνε ζῶν...
ἀπέθανε»... ὅτε ὅμως ἤκουσε τὴν ἀσθενῆ
τοῦ γεννηθέντος φωνήν, τὴν οὕτως εἰπεῖν
πρὸς τὸ φῶς προσφώνησιν τοῦ βρέφους,
ἀπήντησεν. ὦ! μεθ' ὁποῖας παραφόρου
τρυφερότητος :

«Τὸ παιδί μου!»...

Ἦτο ζῶν. Τὸ ἔφεραν πρὸ τῶν ὀμμάτων
της. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἀνῆκε τὸ μικρὸν
ἐκεῖνο μὲ βραχεῖαν τὴν ἀναπνοὴν ὄν, τὸ
ἐπτοημένον, τὸ σχεδὸν τυφλόν. Μακρὰν
πλέον το πένθος, μακρὰν πλέον αἱ λύπαι.

Μεγίστην ἠσθάνετο ἀνησυχίαν ὅτε καὶ
ἐπὶ τινος ἐτι στιγμᾶς ἀπεχώριζον ἀπ' αὐτῆς
τὸ προσφιλὲς μικρόν.

Ὅταν μάλιστα ἐξήρχετο μετὰ τῆς τρο-
φοῦ τοῦ εἰς περίπατον, τότε ἡ ἀνησυχία
της ἐκορυφούτο. ἀνεμέτρα καὶ τα παρερ-
χόμενα ἐτι λεπτὰ τῆς ὥρας, μέχρι τῆς ἐ-

πιστροφῆς καὶ, οὐδέποτε ὅμως ἡ ἀνησυχία
της ἐξίχθη εἰς ὁ σημεῖον καὶ κατὰ τὴν
πρωὴν τῆς βραπτίσεως.

«Τί ὦρα εἶνε;... ἡρώτα ἀνὰ πᾶσαν
στιγμὴν... Πόσον ἀργοῦν!... θεέ μου,
διατί ἀργοῦν τόσον...»

Ἡ κυρία Λε Κεσονᾶ, παρκαμεινάτα
παρὰ τῇ θυγατρὶ της, ἐπειρᾶτο νὰ τὴν καθ-
ησυχᾷ, καίτοι ἀνησυχος καὶ αὐτὴ,
καθότι ὁ ἔγγονος αὐτοῦ, ὁ πρῶτος, ὁ μόνος
ἔγγονος τῶν, μεγίστην ἐξήτακε ἐπὶ τῆς
καρδίας αὐτῆς τε καὶ τοῦ κ. Λε Κεσονᾶ
ἐπίδρασιν, προσδίδων ἀκτίνα τινὰ ἐλπίδος
ἐν τῷ βαθεῖ πένθει τῶν.

Μετακρουσμένος τις θόρυβος, ὁλοῦν ἐγγύ-
τερον ἀκούόμενος, ἐδ. πλάσσειε τὴν ἀνησ-
υχίαν ἀμφοτέρων.

Σπυδρῶσι πρὸς τὸν ἐξώστην, ἀκροῶνται.
Ἀκούονται ἄσματα, φωναί, ἀνευφημαί.
Αἶφνης ἡ ἀγγλὶς θαλαμηπόλος, ἥτις παρ-
ετῆρει πρὸς τὴν ἀγορὰν, κρυγάζει :

— Κυρία, εἶνε τὸ βᾶπτισμα!...

— ὦχ! αὐτὴ ἡ Μεσημβρία, αὐτὴ ἡ
Μεσημβρία, ἐπανελάμβανεν ἡ νεαρὰ μῆ-
τηρ, φοβουμένη ἤδη μὴ προσβληθῇ ὑπ'
ἀσφυξίας τὸ προσφιλὲς της τέκνον.

Ἄλλ' ὅχι, ἰδοὺ αὐτό, ζῶν κάλλιστα,
ὑπερήφανον, ἀνακινῶν τοὺς μικροὺς λευ-
κοὺς βραχιονάς του.

— Οὔτε μὴ φωνήσας δὲν ἔβγαλε σ' ὅλο
τὸ δρόμον! λέγει ἐνθουσιῶδως ἡ θεία
Πορτάλ, ἀφηγομένη τὴν θριαμβευτικὴν
ἀνὰ τὴν πόλιν πορείαν, τὸν ἐνθουσιασμόν
τοῦ πλήθους. Ἄλλ' ἤδη ἄπειρον συνωστι-
ζεται πλῆθος πρὸ τῆς οἰκίας, καὶ ὁ Ρου-
μεστὰν ἀναγκάζεται νὰ ὁμιλήσῃ.

— Κρατήσατέ το μὴ στιγμήν, σὰς πα-
ρακαλῶ, λέγει ἡ θεία Πορτάλ τῇ Ροζαλίᾳ,
προτείνουσα τὸ βρέφος καὶ σπυδρῶσα νὰ
ἐξελθῇ εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἀκούσῃ τὸν
ἀνεψιὸν της. Καὶ ἡ Ροζαλία ἔμεινε μόνη,
μὲ τὸ τέκνον της ἐπὶ τῶν γονάτων, θεω-
ροῦσα τοῦτο τὴν εὐτυχιστάτην τοῦ βίου
της στιγμήν. Φράσεις τινὲς τοῦ λόγου τοῦ
Ρουμεστὰν ἐξιννοῦνται μέχρις αὐτῆς, ἐλα-
φρὸν δὲ ῥίγος ἐπιφέρει αὐτῇ ὁ ἦχος τῆς
ἐλκυστικῆς ἐκείνης φωνῆς, ἐπὶ τῇ ἀναμνή-
σει τῶν δεινῶν ὅσα ἐκ τῆς εἰς τὸ ψεῦδεσθαι
καὶ τὸ ἀπατᾶν ἐπιτηδεῖας ταύτης εὐφρα-
δεῖας ὑπέστη.

Ἦδη ὅμως αἰσθάνεται ἐαυτὴν προπεφυ-
λαγμένην ἀπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν τραυ-
μάτων. Ἀπέκτεσε τέκνον, ὅπερ συνεοῖ
ὅλην τὴν εὐτυχίαν της, ὅλα τὰ ὄνειρα της.
Καὶ θλίβουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους της,
ὡς ἀδιάσπαστον ἀσπίδα, το ἐρωτᾷ χαμη-
λοφῶνως, λίαν χαμηλοφῶνως :

«Θὰ γείνης καὶ σὺ ψεύστης; Θὰ διελ-
θῇς καὶ σὺ τὸν βίον σου προδίδων σεαυτὸν
καὶ τοὺς ἄλλους, κατασυντρίβων τις ἀδελ-
φείας, αἵτινες οὐδὲν ἄλλο κακὸν θὰ πρά-
ξωσιν ἢ νὰ σὲ πιστεῦσωσι καὶ νὰ σὲ ἀγαπή-
σωσι;... Μήπως θὰ εὐχαιοῦσθαι καὶ σὺ
νὰ ἀπαγγέλλῃς σωρεῖαν λέξεων, χωρὶς
οὐδολως νὰ φροντίζῃς περὶ τῆς σημασίας

τῶν, τῆς πρὸς τὰς ιδέας σου συμφωνίας,
ἀρκεῖ μόνον, ὅτι θὰ προξενῶσιν ἐντύπωσιν;

Καὶ ἀσπαζομένη αὐτό, προσέθετε!

«Μήπως, ἐπὶ τέλους, θὰ γείνης καὶ σὺ
Ρουμεστὰν, πὲς το μου;»

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ὁ ῥήτωρ εὐρίσκετο
ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του, εἶχε φθάσει εἰς
τὰς ἐσχάτας ψυχολογικὰς του διαχύσεις,
καὶ ἤκουε τις τὰς λέξεις. «Ἡ ψυχὴ μου,
τὸ αἷμά μου... ἡ ἡλικία... ἡ θνησκεία...
ἡ Πατρίς...» ὡς παρατεταμέναι διεδέ-
χοντο ζητωκραυγαί.

Ἠκούσθη τελευταία τις καὶ παταγώδης
ζητωκραυγὴ καὶ εἶτα τὸ βραδέως ἀποχω-
ροῦν πλῆθος. Ὁ Ρουμεστὰν εἰσῆλθεν εἰς
τὴν αἴθουσαν, μὲ τὸ μέτωπον κἀθιδρον,
μεμεθυμένος ἐκ τοῦ θριάμβου του καὶ τῆς
ἀνεξάντλητου πρὸς αὐτὸν ἀγάπης ὁλοκλή-
ρου λαοῦ, πλησιάζας δὲ τὴν σύζυγόν του,
τὴν ἡσπᾶσθη μετ' εἰλικρινοῦς διαχύσεως.

— Ἐ... εἶδες, ὁλόκληρη τελετὴ ἔκα-
μαν γιὰ τὸ παιδί σου.

Γονυκλινὴς πρὸ τοῦ διδανίου ὁ μέγας
τῆς Ἀψ πολίτης, ἐπαίξει μετὰ τοῦ τέκνου
του, ἀναζητῶν καὶ θωπεύων τοὺς μικρο-
σκοπικοὺς τοῦ δακτύλους, τοὺς τὸ κενὸν
τύπτοντας πόδας του. Ἡ Ροζαλία παρ-
ετῆρει αὐτὸν ἐκστατικῇ, προσπαθοῦσα
νὰ ὁρίσῃ τὴν τὸσφ ἀντιφατικὴν, τὸσφ ἀ-
κατάσχετον, τὸσφ δυσνόητον ἐκείνην φύ-
σιν. Εἶτα δὲ τῷ λέγει ζωηρῶς, ὥσπερ εὖρεν
ἐπὶ τέλους τὸν ὁρισμὸν της :

— Νουμᾶ, πῶς εἶνε ἐκεῖνο τὸ ῥητὸν
τῆς Μεσημβρίας, τὸ ὅποιον ἡ θεία Πορ-
τάλ ἔλεγε προχθές;... Gau de... Πὲς
το λοιπόν.

— Ἀ! ναί... Gau de carriero,
doulou d' ousteau... δηλαδὴ «καλὸς
γιὰ τὸν κόσμον, κακὸς γιὰ τὸ σπῆτι του».

— Μάλιστα αὐτὸ εἶνε, ἀπήντησεν ἡ
Ροζαλία.

Καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις, μίαν πρὸς
μίαν, ἐπανελάβε βραδέως ὡς τὸ πιστὸν ἀ-
πεικόνισμα τῶν θλίψεων ἧς ἐδοκίμασε, τὸ
ῥητὸν τοῦτο, δι' οὗ ὁλόκληρος φυλὴ ζω-
γραφεῖται διὰ τῶν ἀληθεστέρων χρω-
μάτων :

— Καλὸς γιὰ τὸν κόσμον, κακὸς γιὰ τὸ
σπῆτι του...

Τοιοῦτος ὁ Μεσημβρινός.

Γ. Ν. ΣΚΑΛΙΕΡΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ εὐδαιμονία δὲν ἀνήκει εἰς τὴν
καρδίαν ἐν ἣ ἀκτινοβολεῖ, ὡς καὶ τὰ
ἀστρα δὲν ἀνῆκουσιν εἰς τὴν λίμνην, ἐφ'
ἧς ἀντικατοπτρίζονται.

Ἡ πείρα καὶ ἡ σκέψις εἰσὶν εἰς τὰ
πνεύματά μας ὅ,τι τὸ πῦρ καὶ τὸ ἄλας
εἰς τὰς τροφὰς μας.

ΜΙΥΣΗΣ